

Geachte Stadsgenoten, Dames en Heren,

Meer dan van harte welkom, hier in uw gemeentehuis. Ik wens u en de uwen namens Hoorn een heel goed, gezond en voorspoedig 2010.

Als eerste wil ik stilstaan bij het overlijden van mijn collega Henk Eggermont, burgemeester van Stede Broec. *Ook ik* zal hem missen. Hij was een markant bestuurder. We kennen zijn zorgen om Jeugd, Drugs en Alcohol. Zorgen die hij drie jaar geleden in zijn nieuwjaarstoespraak voor het eerst tot uiting bracht. Ik denk dat Henk heel, heel graag nu - net zoals ik - zijn nieuwjaarstoespraak had willen houden. Ik heb dat voorrecht wel en ben mij daarvan meer dan bewust. U bent verzekerd van een echt korte toespraak. Ik luisterde weer goed naar mijn vrouw. U bent haar dan ook veel dank verschuldigd.

Tijdens een van de laatste dagen van 2009 overkwam mij iets "vervelends". Een persbericht vertelde mij dat de burgemeester het in zijn nieuwjaarstoespraak over Puur Hoorn zou gaan hebben. Verrassend. *Dat wist ik toen nog niet*. Ik ben, geheel in West-Friese traditie, een beetje een verlichte anarchist. Dus mijn eerste reactie was ammehoela, mooi niet, nooit. Maar ik buig het hoofd. Er is immers een persbericht. Dan draait de wereld andersom.

Puur Hoorn zal het dus wezen. Maar wel een beetje op mijn manier. Puur Hoorn als toets- en schuursteen om uit te vinden wat nodig is om de grote uitdagingen, waar we de komende jaren na de verkiezingen met een nieuwe raad voor staan, echt aan te kunnen. Daarvoor is vertrouwen nodig. Vanuit dat vertrouwen groeit het gezag om de uitdagingen op te pakken en echt iets te doen, verschil te maken. De succesvolle journalist Marc Chavannes schreef al een mooi en veel gekocht boek over ons land met de veelzeggende titel: "*Niemand regeert*". Vlak voor verkiezingen nog wel een inspirerende titel, die niet te lang kan duren. Goed stadsbestuur is cruciaal. De tijden van uitbundige demografische en economische groei horen tot het verleden. Het is een steeds grotere kunst om een goede stad te zijn in concurrentie met andere plaatsen. De komende jaren zullen daarin beslissend zijn.

Wat is nu Puur Hoorn? Puur Hoorn gaat over hoe wij werken aan duurzaamheid. Na de club van Rome, het gat in de ozonlaag, de zure regen, Kyoto, the Inconvenient Truth en Kopenhagen hebben wij in Hoorn 2009 uitgeroepen tot het jaar van het klimaat. We blijven er nu echt aan werken . Ook in 2010. Het heeft heel wat tijd gekost voordat het zover was. Het was achteraf natuurlijk verstandiger geweest,

wanneer we hetzelfde eerder hadden gedaan. Dat ging niet. Er was geen draagvlak voor. Hoe dat kwam? Beeldvorming. Met Al Gore's An Inconvenient Truth kreeg de wereld via de media een laatste zetje. En iedereen merkt ook in zijn eigen leven dat het klimaat verandert. Beeld en werkelijkheid komen samen. Wanneer er dan ook nog eens een oerwaarde achter schuil gaat – ik heb niet meer recht op een beter milieu dan mijn kinderen - kan er wat goeds gebeuren.

Dat je voor al die uitdagingen van economie tot duurzaamheid een sterke lokale en mondiale gemeenschap nodig hebt, met bijzonder gezaghebbend bestuur moge duidelijk zijn. Geen goed milieu, zonder gezond bestuurlijk klimaat. Anders kom je samen tot niets en kan slechts het zwarte pieten beginnen. Hoe staat het met ons beeld en werkelijkheid over gezag?

Het afgelopen jaar was ook het jaar van de gezagscrisis. Banken, woningcorporaties en ziekenhuizen waren nieuwe vallende sterren aan de publieke hemelboog. De overheid, de regering, de Europese Unie en ja, ook de pers mogen zich niet verheugen in een toenemend vertrouwen. Zo gaat alles en iedereen gebukt onder het nadeel van de twijfel en regeert de scepsis. Niet een erg vruchtbare samenleving. Dat zou zomaar het beeld kunnen zijn. U zult de neiging hebben

het ook zo te zien. Wij krijgen alle dagen de injectie met slecht nieuws en scepsis in de arm. We kijken gemiddeld alleen al zo'n drie uur tv per dag. Het andere nieuws via kranten en internet niet meegerekend. Media nemen zo - na werk - de meeste tijd van ons leven. Zij vertellen het verhaal van de wereld die we niet zelf ervaren. Maar is alles wat we daar zien de werkelijkheid? Is het uw werkelijkheid?

Het vertrouwen in de regering en de overheid is, na de diepe dip van Fortuyn en ondanks grillige opiniepeilingen, terug op het niveau van 1998. Verrassend. Internationaal is dat zelfs hoog. Ondanks dat aanzienlijk minder mensen (29% ten opzichte 68% in 2006) vertrouwen hebben in de toekomst. Opmerkelijk. Nederland lijkt wat te ontspannen, midden in de heftigste economische crisis sinds tijden met opiniepeilingen die grilliger zijn dan beurskoersen en uit het midden weg lopen. Bijzonder.

Er zit veel meer kracht, energie en onafhankelijkheid in de samenleving – u en ik - dan we samen wel eens denken onder de voortdurende tucht van slechte berichten die in een onzalige kruisbestuiving tussen politiek en media rondzingen. Een coach, werkgever of ouder die nooit eens een compliment geeft, verliest vanzelf zijn gezag. Die neem je met een korreltje zout en leg je terzijde. U en ik begrijpen

dat. Het zijn onze eigen levenservaringen. Thuis en op het werk.

De zoveelste hype scheidt een soort maatschappelijke bedrijfsblindheid die, voordat je het weet, echt wordt. *"Heel wat incidenten zijn louter en alleen gebeurd omdat wij erover geschreven hebben. Zo gaat dat in de moderne journalistiek."* Het is maar een uitspraak van een niet bestaande journalist, Sedar, die voorkomt in een verhaal van Nobelprijswinnaar Omar Pamuk. Maar toch. Het is steeds meer waar. In de voor journalisten en politici wellicht meer gezaghebbende woorden uit 1904 van Joseph Pulitzer, een van de aartsvaders van de Amerikaanse journalistiek. *"Our Republic and its Press will rise or fall together"*. Zijn uitspraak eindigt ermee dat wie cynisch, geldbelust en demagogisch schrijft, langzaam het publiek scheidt dat daarbij hoort waardoor "popular government" verwordt tot een schijnvertoning. Hoe meer gedoe, hoe minder gezag. Hoe meer bedreigingen ook. Het eet op wat we samen hebben, zonder er iets voor in de plaats te stellen.

Of je het als verlichte anarchist nu leuk vindt of niet, je zult toch ergens in je samenleving gezag in de vorm van geaccepteerde macht moeten organiseren. Samen van A naar B komen, de grote uitdagingen effectief oppakken lukt

zonder gezag niet meer. Voor de duurzaamheid van de samenleving en de instituties is dat niet goed, laat staan voor het milieu. Puur Hoorn vraagt ook om Puur Bestuur.

In een overvolle raadszaal en een overvol medialandschap is gezag moeilijk. De concurrentie om de gunst van de burger en de lezer, de kijker is groot. Laten we het in de pers en de politiek fair houden, bij de feiten blijven en op waarden en niet voor de vorm het debat voeren. Het zou in de politiek, zeker in het licht van alle uitdagingen, niet moeten gaan om behagen, maar om leiden. We zijn er niet om mooi te wezen, maar om te besturen. Het zou in de media niet beslissend moeten gaan om lezersaantallen, kijkcijfers en winstmarges, maar simpel om de prudente feiten en de harde waarheid, eerlijk en evenwichtig, zo dat wij, burgers, beter kunnen kiezen. Media zijn – bijzonder - private of verzelfstandigde onderdelen van ons staatsbestel met een eigen verantwoordelijkheid, daaraan verdient men de onafhankelijkheid. Een journalist is een beroepsburger, die de werkelijkheid voor ons onderzoekt, objectief verslaat en soms voorzichtig voorproeft. Zij staan niet licht superieur met een zeker dedain los van de politiek – die indruk wekt men nogal eens - maar maken er onderdeel van uit. *"Our Republic and its Press will rise or fall together"*. Pers is politiek, politiek is pers.

Bewaren en beter doorgeven is de kernboodschap van Puur Hoorn. Het is dan ook goed te weten, dat iedereen daar voor stemde. Diezelfde waarde – Bewaren en beter doorgeven – geldt ook voor onze instituties burger, politiek en pers. Instituties die het ons mogelijk maken samen het goede te doen. Wij hebben niet méér recht op een betere samenleving dan onze kinderen en kleinkinderen. We zijn passanten.

Ik heb er alle vertrouwen in dat 2010 een goed jaar wordt. Ik geloof heilig in de kwaliteit van onze stad en de regio en vind dat we dat nog veel duidelijker moeten benoemen, ontwikkelen en uitdragen. We zijn in alle goede dingen die we doen en kunnen, nog steeds veel te bescheiden. We kennen ze ook niet. Een paar voorbeelden: wist u dat uw stad in de laatste 10 jaar hoorde tot de vijfde gemeente waar het gaat om de groei van werkgelegenheid? Wist u dat we op de vierde plaats staan, waar het gaat om de participatie van vrouwen? En dat we het ook nu weer, ondanks de DSB-ellende boven op de crisis, beter doen dan Nederland? Wist u dat het met de West-Friese jeugd op alle fronten beter gaat? Zo bewegen ze meer en zijn ze op al tal van manieren maatschappelijk actief. Het alcoholgebruik onder de hele jonkies loopt terug en er wordt minder gerookt. Ook wordt er minder gespijbeld en gaat men met plezier naar school. Onze

kinderen voelen zich gelukkig en zijn optimistisch over hun toekomst. Ze mogen er wezen. In 2010 weet wat mij betreft dan ook iedereen – en niet alleen de mensen rond Grot Snits - waar Hoorn en West-Friesland liggen. Niet op basis van een incident, maar om de goede mensen die we samen zijn. Positief en met de durf elkaar te vertrouwen. Nuchter, zakelijk, open en eerlijk. Samen voor de stad. Samen voor onze kinderen. We hoeven alleen maar achter hun vertrouwen en optimisme aan te lopen. Puur Hoorn. Ik dank u.
